

так начеб з казки в казку ми блукаємо
крізь хаші ми вперед простуємо наосліп
цураючись того минулого що нас
не забуває та ніколи не помилує
немов берези — насторожені
ми виглядаємо
нові світанки лагідніші більш доцільні
що нетривкі
щоразу (як лиш зійде сонце)
згоряють неминуче в спалаху роси

ніхто нікому на шляху
не показав куди не йти
що конче оминати
ніхто не звірив необхідної розгадки
ніхто не розказав
тієї притчі загадкової
що резюмує все в одне
із самого початку до кінця

знеможені ми добрели
здається до останньої сторінки
ще не цілком доказаної казки

Збірка « [Щодень щокрок](#) ».